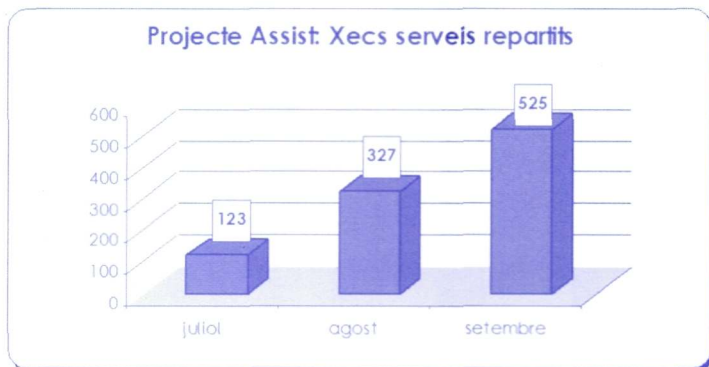

Projecte ASSIST

PRIMERS RESULTATS

El Projecte Assist, estimulació de la demanda a Alpicat dins de l'àmbit Assistència Domiciliària 2002, es va iniciar el dia 14 de juliol d'enguany i fins al dia 3 d'octubre es van beneficiar d'aquest servei un total de 35 famílies d'Alpicat.

Aquest projecte té per objecte proporcionar un petit ajut (mitjançant els xecs serveis) a les persones que necessiten un servei d'assistència domiciliària, estimulants aquests tipus de serveis que són considerats actualment com uns dels nous filons d'ocupació que proporcionarà treball a moltes persones en un futur no molt allunyat. Les dades que s'analitzen a continuació són les obtingudes fins la data del 30 de setembre que ens va proporcionar l'empresa que gestiona la distribució dels xecs serveis, Adesma Fundació. Des que aquest servei s'ha posat en marxa s'han repartit 975 xecs, tal i com es pot observar al gràfic següent:

L'evolució del lliurament de xecs ha estat creixent. En els mesos de juliol i agost s'han lliurat un total de 450 xecs, però va ser al mes d'octubre on es pot apreciar l'increment més important. Encara no es pot precisar si el creixement continuarà o si s'ha arribat a una situació d'estabilització. El que sí que es pot dir és que hi ha un elevat nombre de famílies que gràcies al Projecte Assist han contractat per primera vegada un servei d'assistència domiciliària, i es consideren satisfetes del nou servei. En concret per a un 63% del total de famílies era la primera vegada que contractava un servei d'aquestes característiques, i valoren molt positivament aquest projecte i el servei proporcionat per les empreses contractades.

Per una altra banda també es volia valorar quin tipus de servei era el més demanat. Es va elaborar una classificació que englobava tots els

serveis en dos grans grups:

a.-Els serveis d'atenció a l'entorn. Són bàsicament els de la neteja de la llar, la cura de la roba, etc.

b.-Els serveis d'atenció a la persona. Són els que es presten directament per a la cura de persones grans, malaltes, persones amb dificultats per relacionar-se amb l'entorn, infants, etc.

Els serveis més sol·licitats per les famílies alpicatines han estat els d'atenció a l'entorn en un 67% davant el 33% de famílies que necessitaven serveis d'atenció a la persona. El col·lectiu que més ha utilitzat aquest servei és el de les persones grans que presenten moltes dificultats a l'hora de tenir cura del seu habitatge.

Si encara no coneixeu aquest servei i necessiteu més informació no dubteu i adreceu-vos al Casal d'Alpicat (C/ dels Farraginals, s/n) els dimarts i els divendres de 12.30 a 14 hores a l'oficina ubicada al costat de l'ascensor a la segona planta.

Així mateix, de forma paral·lela i dins del Projecte Assist, també s'ha organitzat un Seminari d'ajut a domicili, que té com a objectiu un primer apropament professional tant per a les persones que vulguin treballar en aquest sector com per a persones que tenen sota la seva responsabilitat familiars que necessiten un tracte especial o per a les que simplement els agradi aquest tema.

Aquest seminari presenta diferents apartats com són:

- L'atenció a la vellesa, on es parla de l'envelliment i la salut, la higiene i la cura del cos humà i les tècniques de mobilització.
- L'atenció a la infància. Aquí els temes a tractar són el part, el nadó, la lactància materna, les malalties més freqüents, etc.
- L'atenció a persones amb disminucions.
- La prevenció d'accidents i primers auxilis.
- Les tècniques d'intervenció a domicili.

Aquest Seminari s'ha impartit els dimarts i els dijous al Casal d'Alpicat fins al dia 14 de novembre de 19 a 22 hores, a càrrec de la Creu Roja.

Projecte finançat per:

Ajuntament d'Alpicat

Generalitat de Catalunya. Departament de Treball

Amb el suport de:

Fons Social Europeu

El meu ós

Conte guanyador del concurs de Nadal de l'any 2001

Quan jo era molt més petit que ara, dormia sempre amb el meu ós. La mare me l'atansava cada cop que em deixava al llit de baranes. Jo m'hagués estimat més dormir amb la mare, però ella no hi cabia, al llit.

El meu ós era tendre. Semblava no tenir ossos, de tan tou. Duia un llacet vermell al coll i una etiqueta al cul. A més, tenia uns ulls fantàstics. En pic jo m'adormia, l'osset tancava els ulls. Quan jo em despertava, fixeu-vos-hi bé, el meu ós sempre obria els ulls un xic més de pressa que jo. Era el meu ós.

No cregueu pas que jo no tenia cap més ós. Ja sabeu que la vida és plena d'ossos. A la meua habitació, hi ha óssos per tot arreu. A les parets, n'hi ha de grossos i de petits. Les cortines n'estan farcides. També hi ha óssos a la roba del llit, al penjarrobes, a l'orinal. Fins i tot, enguany la mare m'ha comprat un abric amb un ós a l'esquena que té orelles i tot. Però el meu ós, el que era més meu de tots, era el meu ós.

Si vosaltres teniu un ós a qui us estimeu tant com jo m'estimo al meu ós, entendreu el meu gran problema.

Tot va començar una tarda que la mare ens va portar a un parc que és com si anéssim a la piscina, però sense poder anar a la piscina. A mi m'agrada molt la piscina, però la mare va dir que ara no, que fa massa fred. La mare anava carregada amb moltes bosses. Berenar és molt senzill. Només cal obrir bé la boca. No sé per què la mare en duia tantes de coses, però cal ser tolerant amb les petites manies dels altres. Jo només vaig agafar un camió amb remolc, una pala i el meu ós.

Al parc no hi havia gaires nens. De fet, cap que jo conegués. Tan bon punt vaig haver deixat la mare ben instal·lada xerrant amb una altra mare, em vaig arriscar a donar una volta. Unes passes més enllà, hi havia una nena pintada en uns colors ben estranys. Tenia els cabells de color rosa, us ho dic de veritat. Els nens normals tenen els cabells de color groc com jo, de color marró com el Joel, o de color negre com la Mariona. La gent no té els cabells ni blaus, ni verds, ni rosa. Aquella nena també portava un abrigit d'un rosa més fort i unes botetes lila. El meu germà i jo no tenim roba d'aquests colors, segur que no. Per acabar-ho d'adobar, la nena tenia les galtes

plenes de taquetes menudes. No és que fes lleig, però es feia mirar.

La nena dels cabells rosa em va mirar i em va somriure. També em va dir "bonic". Com que semblava simpàtica, vaig seure a jugar amb ella.

Em va deixar beure amb els seus gotets i menjar amb els seus platets. Després, me'n vaig anar al tobogan. Mentrestant, li vaig deixar el meu osset perquè li fes companyia.

La mare de la nena dels cabells rosa li va dir que a recollir, que es feia tard. El meu ós també va fer cap dins d'una bossa. Jo, que això no ho vaig veure gens clar, li vaig dir a la nena:

- "Da, da" que vol dir que l'osset és meu i que me'l tornis

- "Aquest nen diu que em deixa endur l'osset, que ja li tornaré" va explicar ella a la seva mare.

Mira què bé! El meu osset i jo, que encara no sabem parlar, esclafats com a mosquits pel poder de la paraula!

Un dia, la mare va canviar la fulla del calendari de

la cuina. Fins ara, hi havia una castanyera. Jo conec la castanyera. Va venir a la meua escola. Quan algú parla de castanyes, jo corro al calendari i ballo el ball de la castanyera. En lloc de la castanyera, va aparèixer un home gros no gaire maco vestit de vermell. La mare em va explicar que es diu "Pare Noel" i que fa "ho, ho, ho". Tot plegat, va passant el temps. Jo sense ós, i el meu ós sense nen.

La mare ens porta a la biblioteca tot sovint. A mi, ara encara m'agrada més anar-hi. Una tarda hi vaig trobar a la nena dels cabells rosa i al meu ós. Quin esgarip d'alegria vaig fer en veure el meu amic! Sort que la Neli em coneix des que era petit i no em va renyar. El meu osset i jo vam córrer a acaronar-nos al fons de la bibli, darrere dels llibres grocs de misteri. Jo li vaig xuclar la poteta. Ell es va arraulir contra el meu pit. Jo me'l vaig ensumar per tot arreu. Ell em va repetir com m'estimava a cau d'orella. Aquella sí que va ser una estona de meravella.

Malauradament, quan la nena dels cabells de color rosa va haver de marxar, es va tornar a emportar el meu ós. Em va dir que ara era seu perquè ella li havia posat nom. Una cosa com ara "Xispi" es diu el meu ós. Jo no vaig plorar. No vaig dir res. Les nenes grans ho saben tot i per això els óssos volen anar amb elles. Els nens petits només pensen.

Des d'aquell dia, em trobo sovint amb el meu ós a la biblioteca. La Cristina fins i tot em diu que hi és quan em veu arribar. És el millor temps del món el temps que passem junts el meu ós i jo. Ens amaguem sota la taula de les novetats o en qualsevol altre raconet. No ens expliquem gaires coses perquè a l'escola encara no ens ensenyen gaire de lletra, però som feliços. Però cada vegada, cada vegada, el meu osset se'n va. Un cop, va ser la mare de la nena dels cabells rosa qui me'l va venir a buscar. Se'l va endur penjant per l'orella.

La meua mare m'ha explicat que podria demanar un altre osset als Reis Mags. Es veu que els Reis Mags són uns senyors molt importants que si els escrius una carta, o te l'escriu algú altre, et poden portar el regal que vulguis. La idea és interessant. El problema és que jo no vull un altre osset. Vull el meu osset. Veja'm com li faig entendre això a la mare.

La mare m'ha comprat un altre ós, un ós de color blau cel. Me l'ha ficat al llit per quan me'n vagi a dormir. Però aquest ós no és tou. És flonjo. Encara ha d'aprendre a abraçar els nens. Els óssos no poden arribar embolicats en paper de botiga. Han de ser-hi.

Un dia, la mare ens va dur a la biblioteca per un assumpte molt especial. Podríem parlar directament amb el Dignatari dels Reis Mags. Hi havia una bona filera de nens esperant el seu torn. El Dignatari seu a cada nen a la seva falda.

El nen li explica llavors què vol que li duguin els Reis. Em vaig mirar molts nens com ho feien per a entendre ben bé el mecanisme. La nena dels cabells de color rosa també va parlar amb el Dignatari. No sé pas què li devia demanar, si ja té el meu ós, que és tota la felicitat de la vida.

Bé, doncs, primer li va tocar al meu germà. Després, a mi. Va resultar que el Dignatari dels Reis Mags és un senyor tan genial com m'havia dit la mare. Sap tots els idiomes, tant l'idioma dels grans com el dels nens petits. Li vaig explicar el meu problema i el va captar fil per randa. L'equip del Reis Mags entén que un s'estimi més un amic que mil joguines.

El meu germà gran va trobar molts regals a la sala d'estar el dia de Reis. A mi, només em van deixar un vídeo i una carta. La mare va començar a triar algunes de les joguines del meu germà fent veure que eren per a mi. Però jo sabia ben bé que no era veritat. Sóc prou gran per saber què li vaig demanar al Dignatari.

He vist el vídeo moltíssimes vegades. Sapiguen que els vídeos sempre diuen les mateixes coses i sempre canten les mateixes cançons. No s'equivoquen mai. El vídeo que em van portar els Reis Mags és un vídeo que ensenya a parlar com els grans. Al meu germà també li agrada.

La carta l'han escrit els Reis Mags expressament per a mi. En Melcior, que és el Rei més bo, diu que si la paraula em va fer perdre el meu ós, la paraula me'l tornarà. En Gaspar, que és més tècnic, m'explica la manera de fer-ho. Primer de tot, cal practicar. Cal saber moltes paraules i saber fer-les servir. Ara, quan em trobo amb el meu ós li explico històries de les aventures que viurem quan tornem a estar junts. El Rei Gaspar diu també que he d'aprendre a demanar les coses fent servir les paraules màgiques "si us plau". Quan no m'hi fixo, encara em surt "a, a, a". En Baltasar, el més trapella dels tres Reis, diu que a la nena dels cabells de color rosa li va deixar un ós molt gros, amb vestidets per mudar-lo. Ell creu que així serà més fàcil que la nena em torni el meu ós quan jo aprengui a demanar-li-ho. La propera vegada que vinguin els Reis Mags em podran portar moltes joguines, perquè el meu ós ja haurà tornat a casa.

Judith Serrano

